

Fætter og Kusine) en af Tysklands fornemste Jødeslægter, hvoraf de begge var meget stolte. Da Lea efter et Par Aars Enkestand forlovede sig med Philip Salomon, var det ikke langt fra, at de betragtede det som en Selvfornedrelse; Brudgommens Millioner bødede i deres Øjne kun maadeligt paa, at hans Fader havde rendt Landene rundt med Kramkisten paa Ryggen. For den unge Enke derimod havde Salomons Formuesforhold og Hensynet til hendes Børns ubetryggede Fremtid været afgørende. Som hun havde sagt til sig selv: hun havde nu engang ladet sit Hjerte raade, helt og fuldt; denne gang var Turen kommen til Fornuften. Og dog bedrog hun ingen. Hendes Hjerte var rigt nok til at kunne give Forstanden, hvad der tilkom den, uden derfor at lægges øde. Det ofrede kun af sin Overflod. I hvert Fald havde hun senere skænket Philip Salomon rundelig Erstatning for, hvad han paa Bryllupsdagen endnu havde maattet savne i sin Hustrus Kærlighed.

I tyve Aar havde de nu levet sammen i et lykkeligt Ægteskab. Fru Lea — om hvem en af hendes Tilbedere engang havde sagt, at hun ejede Københavns smukkeste Ansigt, Danmarks pragtfuldeste Figur og de dejligste Hænder i hele Verden — var vel i Aarenes Løb bleven noget svær men bevarede baade i Ydre og Væsen et Præg af „Race“, som Kendere straks fik Øje paa. I Formen af Hovedet med den krogede Næse og den tredobbelte Hage — og ikke mindst i Maaden, hvorpaa hun bar det — var der en Højhed, der mindede om antike Kejserindebyster. I hendes tunge, sorte Haar, som fra en Skilning hang i to flettede Bukler ned over Ørene, saaes endnu kun ganske enkelte Sølvtraade; Ansigtets flødefarvede Hud var glat og fin, Tæn-